

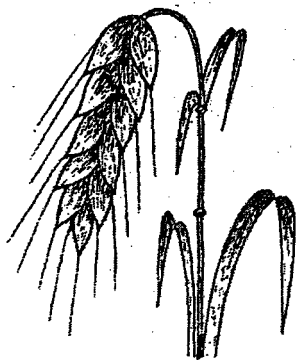
Άνθη ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀντίδοτον» τοῦ Ἱερ/χου Θεοδωρήτου Ἀγιορείτου

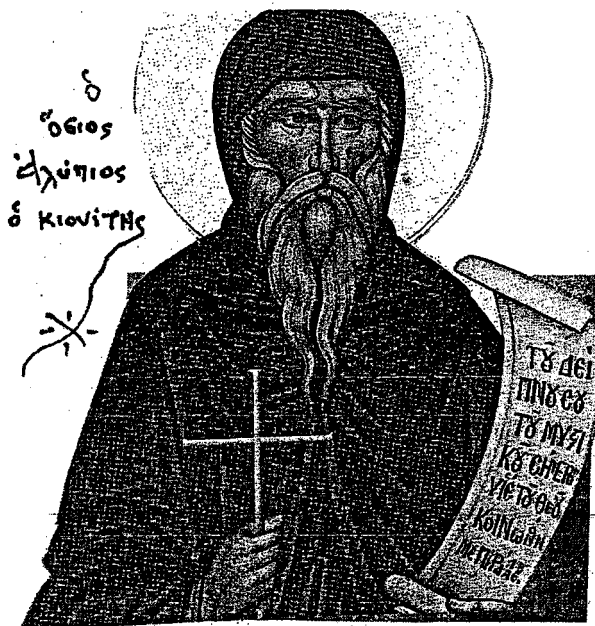

Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι ἀπάντησις εἰς τὸ βιβλίον «Τὰ δύο ἄκρα» τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου εἰς τὸ ὁποῖον ἀφιερώνει 40 σελίδες κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ 170 σελίδες ἐναντίον τοῦ ζηλωτισμοῦ.

Τὰ «δύο ἄκρα» ὡς ψυχοναρκωτικὸ δηλητηριάζουν τοὺς χριστιανοὺς. Λέγει ὁ π. Ἐπιφάνιος ὅτι τοὺς πολέμους καθορίζουν ὄχι οἱ στρατιῶτες ἀλλὰ οἱ ἀξιωματικοί. Ἀπαντῶμεν: Ὁ ἀγ. Μάξιμος ὁ ὁμολογητὴς ἔλεγε ὅτι ἓνας ὀρθόδοξος καὶ ὁ Θεὸς, ἀποτελοῦν τὴν πλειονότητα. Καὶ ὁ Ἀγ. Ἀλέξανδρος Νέφσκυ ἐπίσης ἔλεγε: «Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μὲ τὸ μέρος τῶν πολλῶν, ἀλλὰ μὲ τὸ μέρος τοῦ δικαίου. Οἱ Πατέρες εἶπον καὶ ἡμεῖς λέγομεν δηλαδὴ βιώνοντας ἐν τῇ ὀρθοδοξίᾳ τὰς αὐτὰς πνευματικὰς ἐμπειρίας.» Ἵπακοή εἰς ποιμένας οἱ ὁποῖοι δὲν ἀκολουθοῦν τὸν ὀρθὸ δρόμο τῆς ἀληθείας, δὲν εἶναι θεάρεστο ἔργο. Ὁ Παπισμὸς δὲν εἶναι ἐκκλησία. Ὁ Καθολικισμὸς εἶναι χωρισμὸς ἀπ' τὸν Θεόν. Ἀναγνωρίζουν οἱ ἱεράρχες τοὺς αἰρετικούς καὶ ἄλλοι συνοδοιποροῦν μ' αὐτούς, ἄλλοι ἐνόχως σιωποῦν ἔχοντας ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τοὺς οἰκουμενιστάς. Ἐρωτῶμεν τὸν π. Ἐπιφάνιον: Ποῦ εἶδε προετοιμασίαις πολέμου, νὰ μᾶς πληροφορήσῃ. Εἰς δογματικὰ θέματα δὲν ἔχομεν χρονικὰ ὅρια ἀναμονῆς ἀλλὰ ἀπομακρυνώμεθα ἀπ' τοὺς κακοδοξοῦντας ποιμένας. Ὁ ἀγ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης λέγει: «Ἡ οἰκονομία ἔχει ὅρια καὶ μέτρα καὶ δὲν εἶναι παντοτινὴ καὶ ἀόριστος». Ὅταν ἡ οἰκονομία ἀναφέρεται εἰς θέματα πίστεως ὁ ἀγ. Μάρκος ὁ Εὐγενικός βοᾷ: «Οὐ συγχωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς πίστεως».

Εἰς τὴν σελίδα 60 «Δύο ἄκρα» ὁ π. Ἐπιφάνιος γράφει ὅτι ἀπ' τὸ ἔτος 867 ἕως τὸ 1054 ἡ ἐκκλησία ἀνεχόταν-οἰκονομοῦσε τοὺς αἰρετικούς Λατίνους. Αὐτὸ εἶναι διαστροφή τῆς ἀληθείας. Τὸ 879 εἰς τὴν Σύνοδον χάρις εἰς τὸν Μέγα Φώτιον ἐπανενώθησαν οἱ ὀρθόδοξοι ἀνατολῆς μὲ ἐκκλησίᾳ Ρώμης. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ὅμοιο τῆς περιόδου τότε μὲ τὴν σήμερον. Ἡ προσθήκη φιλιόκβε (=καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ) δὲν εἶχε ὀριστικοποιηθεῖ. Ἡ ἀξίωσις πρωτείου ἐπεδιώκετο μὲν, ἀλλὰ οὐδέποτε ἐπεβλήθη. Τὸ ἀλάθητον δὲν ὑπῆρχε! Πολλὰς λειτουργικὰς καινοτομίας, ὡς ἐγένοντο μετὰ τὸ σχίσμα τοῦ ἔτους 1054 δὲν ὑπῆρχον τότε. Ὁ πάπας Ἰωάννης 8^{ος} τὸ 879 ἐδέχθη τὸ Φώτιον κανονικὸν Πατριάρχην Κων/πολεως καὶ τὰς ἀποφάσεις ὧσων εἶχαν καταδικάσει τὸν Μέγα Φώτιον ἐκήρυττε ἀδίκους καὶ ἀκύρους.

Ὁ π. Ἐπιφάνιος εἰς τὸ βιβλίον αὐτό (= δύο ἄκρα) πιστεύει ὅτι ἐκκλησία εἶναι μόνον οἱ Ἐπίσκοποι. Οἱ ἅγιοι λέγουν ὅτι ὁ λαὸς εἶναι ὁ φύλαξ καὶ φρουρὸς τῆς ὀρθοδοξίας. Τὸ θέμα εἶναι ἐὰν ἐπιτρέπεται οἰκονομία εἰς τὴν κηρυττομένην αἵρεσιν. Ὁ π. Ἐπιφάνιος μεταθέτει τὸ θέμα αὐτὸ εἰς τὴν Ἑλλαδικὴ ἐκκλησία καὶ ἄλλες ὀρθόδοξες ἐκκλησίες. Ἐφ' ὅσον τὸ

πατριαρχεῖο Κων/λεως κηρύττει αἵρεση οἱ Ἁγιορεῖτες μοναχοὶ οἱ ὁποῖοι δὲν μνημονεύουν τὸν πατριάρχη καλῶς πράττουν καὶ ἔχουν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Οἱ μνημονεύοντες αὐτόν, γίνονται ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ. Ὄταν ὁ φρουρὸς βλέπει τὸν ἀξιωματικὸν του νὰ ἀδιαφορεῖ εἰς τὸν ἐρχόμενον ἐχθρόν, θὰ ἀντισταθῇ καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ δέσῃ χέρια καὶ πόδια τοῦ ἀξιωματικοῦ διὰ νὰ διασώσῃ τὴν Πατρίδα του. Παρομοίως ἐνεργοῦμεν διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς Ἀληθείας εἰς τὴν ἐκκλησία. Αὐτὸ φαίνεται εἰς τὰ ἀγιολόγια ὅπου πολλοὶ ἀπλοὶ μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ ἀντέδρασαν εἰς τοὺς αἰρετικούς τὴν ὥρα ποὺ οἱ πατριάρχες καὶ κληρὸς σιωποῦσαν ἐνόχως.

Ὁ π. Ἐπιφάνιος χωρὶς νὰ ἀναφέρει τὰ αἴτια ποῦ ἐγέννησαν τοὺς λεγομένους Παλαιοημερολογίτας, κατηγορεῖ αὐτούς. Ἐμεῖς ἐρωτῶμεν αὐτόν: Ποία σύνοδος καθιέρωσε τὸ Νέο ἡμερολόγιο; Ποία Σύνοδος κατεδίκασε αὐτούς τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς ὀρθοδοξίας τοὺς ὁποίους οἱ νεοημερολογίτες ὠνόμασαν Παλαιοημερολογίτας; Ὁ π. Ἐπιφάνιος γράφει ὅτι οἱ ἐπίσκοποι τῶν Γ.Ο.Χ. Χρυσόστομος Καβουρίδης καὶ Γερμανὸς ἦσαν σχισματικοὶ καὶ καθηρημένοι, ποία σύνοδος τοὺς ἀπήλλαξε τῆς καθαιρέσεως; Ἀπαντῶμεν: Ὁρθόδοξος σύνοδος τότε νὰ τοὺς ἀποκαταστήσῃ δὲν ὑπῆρχε. Ἐφ' ὅσον αὐτοὶ οἱ ἱεράρχες ἐπέστρεψαν εἰς τὸ παλαιὸν αὐτομάτως εὐρέθησαν εἰς τὴν ὀρθοδοξία (εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ὁμολογίας). Δὲν ἦσαν σχισματικοὶ οὔτε καθηρημένοι διότι ἡ ἐπιστροφή τους εἰς τὸ πάτριον ἑορτολόγιον (παλαιό) ἦτο κανονικὴ καὶ ἐπιβεβλημένη. Τὸ ὅτι ἀπὸ τὸ 1924-1935 παρέμεναν μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο ἦσαν ὑπόδικοι εἰς τὴν μέλλουσα Πανορθόδοξον σύνοδον. Ἦσαν δυνάμει σχισματικοὶ διὰ τὴν καινοτομίαν καὶ σήμερον δυνάμει αἰρετικοὶ διὰ τὴν κοινωνία μὲ αἰρετικούς. Τὸ ὅτι τὰ ἄλλα πατριαρχεῖα ἔχουν κοινωνία μὲ τὸ Φανάρι καὶ τὴν Ἑλλαδικὴ ἐκκλησία, μήπως σημαίνει ὅτι τὸ πατριαρχεῖο Κων/λεως πάει καλά; Ἀσφαλῶς ὄχι!

Οἱ Σλαυικὲς ἐκκλησίες ἔχουν δικαιολογία τὸν κομμουνισμόν, τὸ ὅτι ἔχουν κοινωνία μὲ τὴν ἐκκλησία νεοημερολογιτῶν Ἑλλήνων δὲν σημαίνει

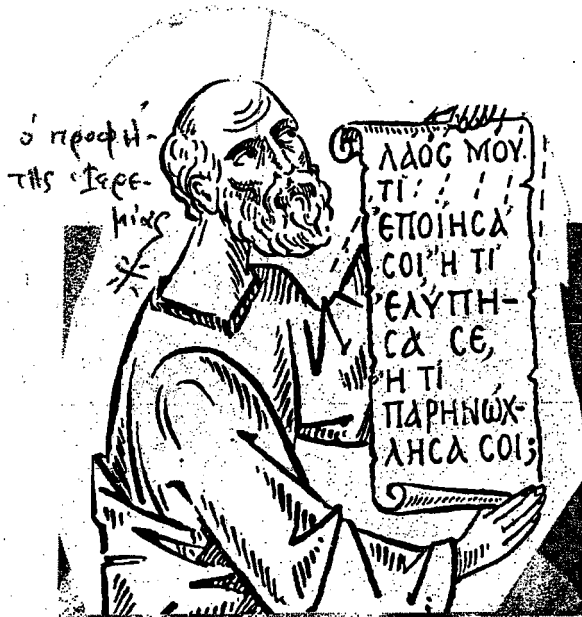
ὅτι καταδικάζουν τὴν στάσιν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Ἐρωτῶμεν τὸν π.Ἐπιφάνιον: Εἶναι ἀρμοδία ἡ Ἑλλαδικὴ ἐκκλησία νὰ κρίνῃ θέμα τὸ ὁποῖο ἀπαιτεῖ ἀπόφαση Πανορθόδοξου Συνόδου; Διὰ νὰ εἶναι ἐγκυρος μία συνοδικὴ ἀπόφασις πρέπει ὄχι ἐξωτερικῶς νὰ φαίνεται ὀρθόδοξος ἀλλὰ νὰ συμφωνοῦν αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς μὲ κανόνας Ἀγ.Συνόδων καὶ ἀγίων. Οἱ νεοημερολογίτες λοιπὸν δὲν μποροῦν νὰ δικάζουν καὶ νὰ τιμωροῦν ὀρθοδόξους χριστιανούς!

Ὁ π.Ἐπιφάνιος διὰ τὴν χειροτονία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἀπὸ ρώσους διασπορᾶς θεωρεῖ αὐτὴν ἀντικανονικὴ διότι εἶναι ...ὑπερόριος!! Ὅμως, ἐν καιρῷ ἀνάγκης καὶ μετάθεσις νόμου γίνεται χωρὶς αὐτὸ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀσέβεια εἰς Ἱεροῦς κανόνας. Τὸ θέμα αὐτὸ τῶν χειροτονιῶν, ἀπὸ Ρώσους διασπορᾶς, ἐξετάζεται ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ δικαίου καὶ νομίμου ἀγῶνος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Μὴ λησμονοῦμε τοὺς διωγμοὺς τῶν νεοημερολογιτῶν μὲ τὴ βία καὶ τὸν χωροφύλακα κατὰ τῶν Παλ/τῶν (Γ.Ο.Χ.). Ἐφθασαν δὲ καὶ νὰ ποδοπατοῦν τὰ Ἅγια Μυστήρια καὶ ἀνατίναξαν ἐκκλησίαν μὲ δυναμίτη, ποδοπατοῦντες ἐπιταφίους καὶ εἰκόνας, ξυλοδαρμούς καὶ τὸν φόνον τῆς Αἰκατερίνης Ρούτη, εἰς Μάνδρα Ἀττικῆς.

Π.Ἐπιφάνιε, ἡ σύνοδος ποῦ καθήρεσε καὶ ἐξώρισε τὸν ἅγιον Ἰωάννη Χρυσόστομο ἦτο «κανονικὴ»; Μήπως οἱ ἀναθεματισμοὶ τῆς συνόδου ἦτο αἰτία ποῦ δὲν ...ἔλιωσε τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου; Ἡ «κανονικὴ ἱεραρχία» Ἑλλάδος ἀναθεμάτισε τὸν Βενιζέλον. Τὸ 1917 καθρέθη ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Θεόκλητος. Τὸ 1920 ἐπανεκτήσε τὸ θρόνον του μὲ ...βασιλικὸ διάταγμα..! Τὸ 1922 ἡ πολιτεία τὸν ἔπαυσε ὡς ...καθηρημένο..! καὶ ἀργότερα ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θεόκλητος ἐπανερχεται εἰς τὸν θρόνον του... Εἶναι ἐπιχειρήματα αὐτὰ διὰ νὰ φανῇ ἡ νομιμότης τῶν ζηλωτῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἰς τὴν συνείδηση τῆς ἐκκλησίας; Αἱ πράξεις τῆς Ρωσικῆς αὐτῆς Συνόδου ἀπέβλεπον πάντοτε εἰς τὴν θεραπεία τοῦ «μυστικοῦ σώματος» τῆς ἀγιωτάτης Ὀρθοδοξίας καὶ δὲν συγκρίνονται μὲ τὰς «γκαγκοτερικὰς» μεθόδους ἀθετήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως ὅπως ἔγινε τὸ 1924 μὲ τὴν ἀντικανονικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου ἡμερολογίου... Ὁ τότε καινοτόμος ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ὀλίγα ἔτη ἐνωρίτερον χαρακτήριζε τὴν ἀλλαγὴν ἡμερολογίου: «Παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετον καταπάτησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων».

Ὁ π. Ἐπιφάνιος ὁ ὁμοιωτής ἀδελφὸς τῶν μεζανσοῦν τὰ ἅγια εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐνοχλεῖ τὸν π.Ἐπιφάνιο ἡ ἐγκύκλιος τῶν Γ.Ο.Χ. πού χαρακτηρίζει ἄκυρα τὰ μυστήρια τῶν νεοημερολογιτῶν. Οὐδέποτε εὔρε ἐφαρμογή ἐν τῇ πράξει αὕτη ἡ ἐγκύκλιος, πλὴν ἐν λόγοις καὶ πρὸς ἀντίδρασιν τῶν ἀναχειροτονητῶν καὶ ἐτέρων ποικίλων βιαιοτήτων πού ἐνήργησαν οἱ νεοημερολογίτες. Ἄς ἴδωμεν καὶ τὰς κυκλοφορούσας

σήμερον ἐγκυκλίους τῆς Ἑλλαδικῆς ἐκκλησίας ὅπου ὀνομάζουν τοὺς Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ψευδοεπισκόπους-ψευδοἱερεῖς, ψευδομοναχοὺς!! Αὐτὲς οἱ βλασφημίαι δὲν τὸν ἐνοχλοῦν; Ἐρωτῶμεν καὶ ἡμεῖς: Ποῖος κανὼν ὑποστηρίζει τὴν ἀριστίνδην σύνοδον; Ποία Σύνοδος δικαιολογεῖ τὸ νέο ἡμερολόγιο; Ποῖος κανὼν δικαιολογεῖ τὴν θανάσιμον οἰκονομίαν «ἄχρι καιροῦ» πού ἐφαρμόζεται σήμερον; Οἱ ἅγιοι λέγουν νὰ ὑπακούομεν εἰς ποιμένας, ὅταν ὅμως αὐτοὶ κηρύττουν αἵρεση ν' ἀπομακρυνώμεθα ἀπ' αὐτοῦς. Ποίους ἁγίους νὰ ἀκολουθήσωμεν, τοὺς ἁγίους τῶν αἰῶνων ἢ τοὺς «γέροντες» τοῦ 20 αἰῶνος;

Παραδείγματα πού ἀναφέρει ὁ π.Ἐπιφάνιος συμπροσευχῶν τῆς τελευταῖας δεκαετίας ἦτο μεμονωμένα καὶ δὲν συγκρίνονται μὲ ἐκδηλώσεις τοῦ παγκοσμίου Συμβουλίου ἐκκλησιῶν, ἄρσιν ἀναθέματος 1054 καὶ ἀνακοινώσεις παγκοσμίου κλίμακος. Διότι μὲ τὴν ἀνωτέρω λογικὴν θὰ καταλήξωμεν ὅτι ἂν δύο κληρικοὶ τοπικῶν ἐκκλησιῶν συμπράττουν ἄνευ ἐπισήμου ἐντολῆς τῆς ἐκκλησίας των, εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ συμπράττουν αἱ ἐκκλησίαι αὐτῶν!! Οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε ἡ συνήθεια ἀλλάζουν ποτέ τὸ ψεῦδος εἰς ἀλήθειαν. Ὁ οἰκουμενισμὸς προετοιμάζει τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀντιχρίστου, ἐργάζεται ἔτσι ὥστε νὰ διατηρηθῇ ἀνέπαφος ἡ ἐξωτερικὴ ἐνότης καὶ ὅμως ἐκδιώκεται τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ!

Οἱ ἅγιοι βοοῦν: «Ὅποιος λέγει ἀντίθετα ἀπὸ τὰ διατεταγμένα, ἀκόμη κι' ἂν νηστεύῃ, ἂν παρθενεύῃ, ἂν προφητεύῃ, ἂν θαύματα ἐνεργῇ, λύκος νὰ σοῦ φαίνεται πού θὰ σοῦ κάμη κακὸ». Τί παράδοξος ἐκκλησιολογία τοῦ π.Ἐπιφανίου! Ὁμολογοῦμε ὅτι ὁ τάδε Πατριάρχης εἶναι αἰρετικὸς καὶ τὸν μνημονεύομε ταυτόχρονα ὡς ὀρθοτομοῦντα! Ποῖος ἅγιος λέγει ὅτι φεύγοντας τοὺς αἰρετικούς κάνομε σχῆμα; Τὸ ἀντίθετο βλέπομε. Οἱ συλλειτουργήσαντες ἀγιορεῖτες μὲ ἀπεσταλμένους τοῦ πατριάρχου Βέκκου τὸ 1276 ἔμειναν μετὰ θάνατον τυμπανιαῖοι, φρικτὸν θέαμα. Καιρὸς πλέον νὰ ἴδωμεν τί λέγουν οἱ κανόνες τῆς ἐκκλησίας καὶ οἱ ἅγιοι!

Τό κτενοστάσι από σπιί μας μέ τήν εικόνα τής Παναγίας
άντοτάξ ήγγυον, προστασίας και άφοδον ζωής.

Ὁ π. Ἐπιφάνιος προσπαθεῖ νά ἀποδείξει ὅτι ὁ 15^{ος} κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου εἶναι δυνατικός δηλαδή ἂν παύσης τὸ μνημόσυνον τοῦ κακοδόξου ποιμένος καλῶς ποιεῖς, ἂν ὄχι, δὲν ἀμαρτάνεις!! Ἴδου νεοφανῆς ἐρμηνεία! Τὸν ἔπαινον τοῦ κανόνος δι' αὐτοὺς ποὺ παύουν τὸ μνημόσυνον, ὁ π. Ἐπιφάνιος τὸν ὑποβιβάζει εἰς «μὴ κατάκρισιν»... Εἶναι φανερόν ὅτι ὁ κανὼν 15^{ος} τῆς Συνόδου αὐτῆς κατηγορεῖ αὐτοὺς ποὺ ἀκολουθοῦν-μνημονεύουν τοὺς κακοδόξους ποιμένας. Ὁ κανὼν δὲν ἀναφέρεται εἰς αὐτοὺς ποὺ περιμένουν σύνοδο νά δικάσῃ τοὺς κακοδόξους

ποιμένας, διότι ὁ κανὼν ὁμιλεῖ μόνον διὰ τοὺς παύσαντας τὸ μνημόσυνον, πρὶν γίνῃ σύνοδος νά δικάσῃ τὸ θέμα αὐτό. Παράδειγμα, ὅταν ὁ Κύριος λέγει «Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται» δὲν ὁμιλεῖ ἐδῶ γιὰ ταραχοποιούς, ἄραγε μπορεῖ κανεὶς νά εἰπῇ ὅτι οἱ ταραχοποιοί, ἀφοῦ δὲν εἶναι μακάριοι, δὲν εἶναι καὶ ἄθλιοι; Ὁ λέγων τοῦτο, παραλογίζεται! Μήπως τάχα ὁ κανὼν λέγει ἂν ὁ ἐπίσκοπος πέσῃ σὲ αἵρεση, ὅσοι θέλουν νά τὸν μνημονεύουν, ὅσοι θέλουν ἄς χωρισθοῦν ἀπὸ τὴν κοινωνία του;

Ὁ 15^{ος} κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου εἶναι **ὑποχρεωτικός**. Ὅταν δυνάμεθα δὲν σημαίνει ὅτι τάχα δὲν εἴμεθα ὑποχρωμένοι, ἡ δυνατότης γεννᾷ τὴν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν. Τοῦ ἱεράρχου καὶ ἱερέως κακῶς φρονούντων, δύνανται καὶ μοναχὸς καὶ διάκονος, ὅταν πιστεύουν καὶ πράττουν ὀρθοδόξως, νά νουθετήσουν καὶ νά διορθώσουν αὐτούς. Ὁ Μ. Ἀθανάσιος συμβουλεύει τοὺς πιστοὺς νά ἀπομακρύνωνται τῶν κακοδόξων ποιμένων, συμφέρει -λέγει- ἄνευ αὐτῶν νά συναθροίζεσθε εἰς ναὸν ἢ μαζὶ μ' αὐτοὺς νά ἐμβληθῆτε εἰς γέεννα πυρός.

Ὁ μέγας Μελέτιος ὁ ὁμολογητὴς εἰς τὸ ἔργο του «ἀλφαβηταλφάβητος» περιγράφει ὡς ἐξῆς τὴν ὑποχρέωσιν πάντων, ἔναντι τῆς κηρυττομένης κακοδοξίας: «Μὴ πείθεσθε εἰς μοναχοὺς καὶ πρεσβυτέρους, μηδὲ εἰς ἐπισκόπους ὅταν κάκιστα εἰσηγοῦνται. Τίς εὐσεβῆς σιγήσει; Καὶ γὰρ τὴν συγκατάθεσιν ἢ σιωπὴν σημαίνει. Ἐπαινετὸς ὁ πόλεμος γνωρίζεται πολλάκις καὶ ἡ μάχη τῆς καλῆς διαφωνίας εἶναι προτιμωτέρα ἀπὸ τὴν ψυχοβλαβὴ εἰρήνην.» Ἡ μοναχικὴ πολιτεία ἀποτελεῖ τὴν γρηγοροῦσαν συνείδησιν τῆς ἐκκλησίας. Ὁ ἁγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης γράφει, ὅτι ὁ μοναχὸς δὲν πρέπει

να σιωπᾶ εἰς καιρὸν αἰρέσεως, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ὑπόδειγμα εἰς λαϊκοὺς αἰρετικῆς συγκοινωνίας καὶ δώση λόγο εἰς Θεὸν διὰ τὴν ἀπώλεια αὐτῶν.

Ὁ π.Ἐπιφάνιος γράφει ὅτι οἱ ἐπίσκοποι ἀνέχονται τὶς κακοδοξίες ἐλπίζοντες ὅτι δὲν θὰ φθάσουν μέχρι τοῦ ἀπροχωρήτου. Σοφίσματα ταῦτα χωρὶς ἀλήθεια καὶ ὀρθόδοξον μαχητικότητα! Αὐτὴ ὅμως ἡ φαινομενικὴ εἰρήνη τῆς ἐκκλησίας, ὅταν οἱ ποιμένες κακοδοξοῦν, εἶναι χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἡ σύνοδος τῆς Ἐφέσου τὸ 449 ἔτος συνεκλήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως ὡς Οἰκουμενικὴ, ὅμως ἦτο ληστρική καὶ παρεδόθη εἰς τὸ ἀνάθεμα. Ὅμοια ἦτο καὶ ἡ σύνοδος τῆς Φεράρας-Φλωρεντίας... Ἡ «ἔκθεσης» (ἐγκύκλιος) ἐπὶ βασιλέως Ἡρακλείου (638 ἔτος) ἡ ὁποία ἐκήρυττε τὴν αἵρεσιν τοῦ Μονοθελητισμοῦ, ὑπεγράφη ἀπὸ

πολλοὺς ἐπισκόπους καὶ τοὺς πέντε πατριάρχας. Ἀντέστησαν δὲ οἱ δύο μοναχοὶ Μάξιμος ὁ ὁμολογητὴς καὶ Σωφρόνιος, ὁ μετ' ὀλίγον γενόμενος πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

Ὁ π.Ἐπιφάνιος συνεχίζων λέγει ὅτι «αὐριο θὰ ἀπέλθῃ ὁ πατριάρχης, ἴσως διαδεχθῆ αὐτὸν συνετὸς ὁπότε τέρμα πρὸς τὴν ἔνωση μὲ αἰρετικούς. Ἄς ἔχομε κάνει σχίσματα πῶς θὰ κλείσωμε τὰς πληγὰς;». Προτιμᾶ ὁ π.Ἐπιφάνιος τὸν ἀφανισμὸ τῆς φυλασσομένης παρακαταθήκης, παρὰ τὰς ὑγιεῖς ἀντιδράσεις τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖες δὲν εἶναι δεῖγμα κινδύνου διὰ τὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ δεῖγμα ζωῆς καὶ μελλοντικῆς θεραπείας.

Μὲ τὸν τρόπον ποῦ ἐρμηνεύει ὁ π.Ἐπιφάνιος συγχύζει! Λέγει ὅτι ἡ ἐκκλησία τῶν Παλ/τῶν (Γ.Ο.Χ.) ἰδρύθη διὰ νὰ τηρηθοῦν οἱ ἱεροὶ κανόνες καὶ οἱ Γ.Ο.Χ. εἶναι σχισματικοί. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι σκοπὸς τῆς ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν τυγχάνει ἡ τήρησις τῆς ἀκριβείας, ἀλλὰ ἡ σωτηρία-ἀγιασμὸς τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἀκολουθῶντες τὸ πάτριον ἐορτολόγιον εἶναι σχισματικοὶ ὄχι ὅμως πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Παράδοση, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν καινοτομίαν, τὴν πλάνην καὶ τὴν αὐθαιρεσίαν. Τέτοιο σχίσμα εἶναι πρὸς τιμὴν των.

Εἰς τὴν σελίδα 78 τῶν «δύο ἄκρων» παρουσιάζει τὸν ἁγ. Κύριλλο νὰ κοινωνῇ μὲ τὸν «αἰρετικὸν» Θεόδωρον. Ἡ ἀλήθεια ἔχει ὡς ἐξῆς: Ὅσο ζοῦσε ὁ Θεόδωρος Μοψουεστίας (+428) οὐδεὶς τὸν κατηγόρησε γιὰ αἵρεση. Εἶχε στενὰς σχέσεις μὲ τὸν ἁγ. Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, ὡς καὶ τὸν ἁγ. Κύριλλο. Ἐκοιμήθη ὀρθόδοξος. Ὁ ἁγ. Θεόδωρος Στουδίτης γράφων εἰς τὸν μοναχὸ

Ναυκράτιο τὸν χαρακτηρίζει «αἰρετικό» τὸν Μοψουεστίας, διότι τὸν εἶχε καταδικάσει ἡ Ε' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (553 μ.χ.). Ζῶντος τοῦ ἀγ.Κυρίλλου οὐδέποτε εἶχε χαρακτηρισθῆ ὁ Θεόδωρος Μοψουεστία αἰρετικός! Τὰ γραφόμενα λοιπὸν ἀπὸ τὸν π.Ἐπιφάνιο ἀποτελοῦν διαστοφὴν-ἔγκλημα κατὰ τῆς ἀληθείας.

Ὁ Ἀγ.Κύριλλος ὅταν ἔμαθε διὰ τὶς κακοδοξίες τοῦ Νεστορίου, ἐντὸς ἐνὸς ἔτους, τοῦ ἀπέστειλε τρεῖς ἐπιστολές, οἱ ὁποῖες ἀπετέλεσαν τὴν ἀρχὴ τῆς καταδίκης του, ἡ ὁποία ἐσφραγίσθη διὰ τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Οὐδόλως ἐφήρμοσε τὸ «ἄχρι καιροῦ» ἐπειδὴ τὸ θέμα ἦτο ἄκρως σοβαρόν.

Ἦτο δογματικόν! Ὅταν λοιπὸν κηρύττεται αἵρεσις, ἀμέσως πρέπει οἱ Χριστιανοὶ ν' ἀντιδράσουν. Εἶναι δυνατόν εἰς χριστινοὺς νὰ ἔχουν ἄλλον γνώμονα ἀπ' τὸν λόγον τοῦ Μ.Βασιλείου; «Οἱ ὁμολογοῦντες τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ὅμως κοινωνοῦν μὲ τοὺς ἑτερόφρονες (=κακοδόξους), ἐὰν μετὰ ἀπὸ ἐνημέρωση, συνεχίζουν καὶ δὲν ἀπομακρύνονται, ὅχι μόνο ἀκοινωνήτους νὰ ἔχουν, ἀλλὰ οὔτε ἀδελφοὺς νὰ ὀνομάζουν!».

Γράφει ὁ π.Ἐπιφάνιος: «Ἐὰν ἡ συνείδησίς μου, ὑπαγόρευε νὰ παύσω τὸ μνημόσυνον τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἑλλάδος, θὰ τὸ ἔπραττον ἔστω κι' ἂν μ' ἐξόριζαν...φυλάκιζαν». Εὐγε τῆς τόλμης του, ὅμως εἶναι εἰς τὰ λόγια, τὸ ἄλλο εὐγε, ποῦ ἀνήκει εἰς τὴν πρᾶξι-ἔργα, τὸ κρατοῦμε μέχρι ἀποδείξεως. Ἡ οὐσία τοῦ θέματος δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀλλὰ εἰς τὸ ἐξῆς: «Αὐτὸ ποῦ εἰς τὸ βιβλίον του, «Τὰ δύο ἄκρα» ἀρνεῖται, δηλαδὴ τὴν συνείδησιν τῆς ὀρθοδόξου ψυχῆς, ποῦ ἐξανίσταται κατὰ τῆς κηρυττομένης αἰρέσεως, ἔρχεται νὰ τὸ δεχθῆ ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὄρον νᾶναι ἡ Ἐπιφάνιος συνείδησις!!!». «Γνωρίζω - λέγει- καλῶς πρόσωπα καὶ πράγματα». Ἀπαντῶμεν: Ἐὰν τὰ ἐγνώριζε καλῶς θὰ εἶχε κρατήσει διάφορον θέσιν. Ἐσφετερίσθη ἰδίωμα ποῦ ἀνήκει μόνο εἰς τὸν Θεόν.

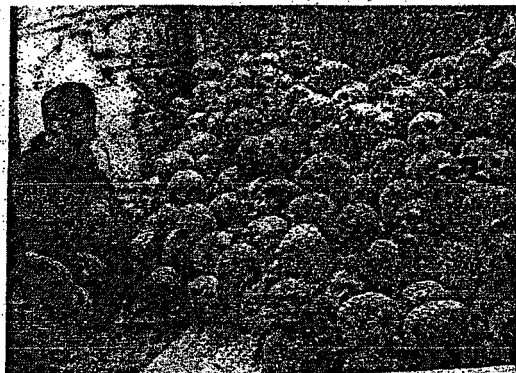
Ὁ ἀγ.Θεόδωρος Στουδίτης λέγει: «Ἐνας ποῦ τηρεῖ τὶς θεῖες ἐντολές εἶναι προτιμότερος ἀπὸ δεκάδες χιλιάδες καταφρονητὰς τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐσὺ προτιμᾷς ἀπ' τὸν σωζόμενο Νῶε, τὸ πλῆθος ποῦ ἐπνίγησαν. Εἰς ἐμέ συγχώρησον νὰ εἰσέλθω μὲ τοὺς ὀλίγους εἰς τὴν κιβωτόν».

Ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἴμεθα συνεπέστεροι πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συνειδηδέως μας καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐκκλησίας. Τὸ ὅτι τὸ «μικρὸ ποίμνιο» εἶναι ἀριθμητικῶς ὀλίγον, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι μακρὰν τῆς ἀληθείας. «Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ». Ἀλλοίμονον π.Ἐπιφάνιε ἐὰν ἡ

διοικητική και μόνον εξάρτησις ἐξησφάλιζε τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν καὶ οὐχὶ ἡ κοινωνία μετὰ τῆς Ἀληθείας καὶ ἡ πρόθεσις μὲ κάθε θυσία νὰ διασώσομε (διαφυλάξομε) αὐτήν. Διότι μὲ τὸ κριτήριον αὐτὸ π.Ἐπιφάνιε, οἱ Εἰκονομάχοι ἦσαν ΕΝΤΟΣ ἐκκλησίας καὶ οἱ διωκόμενοι ΕΚΤΟΣ ἐκκλησίας!! Κατὰ τὴν ἰδίαν λογικὴν καὶ ὁ ἁγ.Μάξιμος ὁ ὁμολογητὴς καὶ ὁ ἁγ.Σωφρόνιος ἐκτὸς ἐκκλησίας πρέπει κι' αὐτοὶ νὰ εἶναι, διότι ἀντέστησαν εἰς τοὺς αἰρετικούς.

Βλέπετε τὸν Ἀθηναγόρα καὶ Ἰάκωβο Ἀμερικῆς πῶς ἀντικανονικῶς ἤρπασαν τοὺς θρόνους καὶ ἀντικανονικῶς ποιμαίνουν (καλύτερα νὰ λέγωμεν φθείρουν) τὰ λογικὰ ποίμνια. Λοιπὸν σᾶς ἀρκεῖ ὅτι ἔχουν κοινωνία μὲ τὰς ἄλλας ἐκκλησίας, ἄρα εἶναι ὅλα καλῶς; Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἐνεργοῦν ὡς ὑποτακτικοὶ τῶν ὑπουργείων ἐξωτερικῶν... Σήμερον λόγῳ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ σημεῖον πιστότητος μιᾶς τοπικῆς ἐκκλησίας πρὸς τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ, δὲν εἶναι τὸ ἂν ἔχη κοινωνία μὲ τὰ ἄλλα πατριαρχεῖα ἀλλ' ἀντιθέτως ἂν δὲν μνημονεύη καὶ δὲν ἔχει κοινωνία μ' αὐτά.

Ἡ ἱστορία μᾶς παρουσιάζει τὴν ἐκκλησίαν Κων/λεως δύο φορές ἄνευ ὀρθοδόξου ἐπισκόπου. Πρῶτον ὅταν οἱ Ἀρειανοὶ ἐπικράτησαν καὶ μετέβη ἐκεῖ ὁ ἁγ.Γρηγόριος ὁ θεολόγος καὶ δεύτερον ἐπὶ Νεστορίου πατριάρχου ὅταν κληρὸς καὶ λαὸς ἀποκήρυξαν αὐτὸν καὶ συγκεντρώοντο εἰς προσευχὰς ἄνευ αὐτοῦ. Ὁ ἁγ.Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς

γράφει: «Ὅσοι δὲν εἶναι τῆς Ἀληθείας, δὲν εἶναι οὔτε τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ». Δικαίως καὶ ὁ ρώσσος καθηγητὴς π.Γ.Φλωρόφσκυ ἔλεγε: [Πολὺ συχνὰ τὸ μέτρον τῆς ἀληθείας, εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς μειοψηφίας. Εἶναι δυνατόν νᾶναι τὸ «μικρὸ ποίμνιον» ἡ Καθολικὴ-Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία].

Εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἀποστασίας ποὺ ζοῦμε, γιὰ νὰ ἐπιβιώσομε πρέπει νὰ δοῦμε τὴν ἐκκλησίαν στὴ μυστικὴ καὶ μυστηριακὴ τῆς οὐσίας, χωρὶς τὴν διοικητικὴν ὀργάνωσιν. Οἱ μάρτυρες μὲ κατακόμβες καὶ ἀρρένες... ἡ ἐκκλησία εἰς τοὺς ἔσχατους καιροὺς θ' ἀγωνιστῆ χωρὶς Συνόδους καὶ χωρὶς σύνδεσμον μὲ ἄλλας ἐκκλησίας, μόνον μὲ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν θριαμβεύουσαν ἐκκλησίαν! ...ὅπως ἡ ἐκκλησία τῶν κατακομβῶν στὴν Ρωσσία.

Άλλο οι αδυναμίες και τὰ λάθη τῶν Γ.Ο.Χ. και ἄλλο τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνος αὐτῶν. Ἄς μὴ συγχέωμεν ἰδέας και φορεῖς αὐτῶν!! Δὲν σᾶς φοβίζει ὅτι μία κερκόποτρα παρέδωκε τὴν Πόλι εἰς τοὺς ἐχθρούς; Τώρα οἱ αἰρετικοὶ εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν τειχῶν. Αναφέρεσθε π.Ἐπιφάνιε εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῶν Γ.Ο.Χ. τοῦ ἔτους 1950 (περὶ ἀκύρων μυστηρίων τῶν νεοημερολογη-τῶν), ὁ ἀγ.Θεόδωρος Στουδίτης διὰ τὸν παράνομον γάμον τοῦ βασιλέως γράφει: «Τίς ἤκουσε παράνομα ὑπὸ τῶν δυσωνύμων Μοιχειανῶν... λεγομένων μὲν Ἱεραρχῶν, ὄντων δὲ ἀνιέρων ὑπὸ πάσης ἀποστολικῆς και πατρικῆς φωνῆς και ἄνευ τῆς

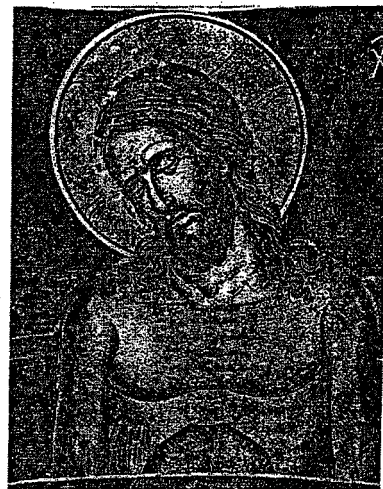
αἵρέσεως;». Ὡς βλέπετε π.Ἐπιφάνιε πολὺ ἐνωρίτερον ἀπὸ τοὺς Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὁ ἀγ.Θεόδωρος ἐξέδωκε ὁμοίαν και τραχυτέραν ἐγκύκλιον ἀπὸ ἐκείνην τοῦ 1950!! Ἄς σημειωθῆ ὅτι ἦτο ἕνας και ἅγιος!! Οὐδέποτε μία ὑπερβολὴ ἢ ἐκτροπὴ εἶναι δυνατόν ν' ἀμαυρώσῃ ἕναν σύνολον ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν ἁγίων Παραδόσεων.

Διὰ τὸν π.Ιουστῖνο Πόποβιτς, ἢ μὴ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου, γιὰ σᾶς εἶναι πράξις «περισκέψεως», ἄρα και οἱ ἅγιοι ποὺ ἔπαυσαν κοινωνία μὲ κακοδόξους, πρὶν συνέλθει Σύνοδος, ἐνήργησαν μὲ ἀπερισκεψία!! Ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους εἰς τὴν σύνοδον τοῦ ἔτους 754 ἐδέχθησαν και ὑπέγραψαν ὅτι οἱ εἰκόνες εἶναι εἰδῶλα... ἀντίδρασις κατὰ τῆς εἰκονομαχίας παρουσιάσθη κυρίως ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς. Ἡ Β' εἰκονομαχικὴ σύνοδος τὸ 815 ἔτος εἰς Κων/πολι ἐκύρωσε τὴν 7^η Οἰκουμενικὴ Σύνοδον και ἀποκατέστησε τὴν Σύνοδο τοῦ 754, ἀφώρισε δὲ τοὺς διαφωνοῦντας ἐπισκόπους. Οἱ ὀρθόδοξοι ἀντέδρασαν, ἐπὶ κεφαλῆς ἦτο ὁ ἀγ.Θεόδωρος ὁ Στουδίτης. Ταῦτα τὰ ὀλίγα διὰ νὰ φανῆ π.Ἐπιφάνιε ἢ τῶν «ἀξιωματικῶν» (ποιμένων) προδοσία!

Εἰρωνεύεσθε π.Ἐπιφάνιε ὅταν ἔγραφον «ἄθλιοι οἱ ταραχοποιοί» και λέγετε: ὁ Κύριος εἶπε: «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες και πιστεύσαντες, ἄρα (κατὰ τὴν λογικὴ σου) «ἄθλιοι οἱ ἰδόντες και πιστεύσαντες» ...ἄθλιοι και οἱ Ἀπόστολοι!! Ἀπάντησις: Τὸ ἀντίθετον τοῦ «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες και πιστεύσαντες», δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ γράφετε ἄνωτέρω, ἀλλὰ τό: «ἄθλιοι οἱ ἰδόντες και μὴ πιστεύσαντες».

Εἰς καιροὺς αἵρέσεων π.Ἐπιφάνιε ἔχομεν ἀντίδρασιν ἐκ τῶν «κάτω» και οὐχὶ ἀπὸ τοὺς «ἀξιωματικούς». Ὁ ἀγ.Κύριλλος μακαρίζει, ἐπαινεῖ και ἔχει κοινωνικοὺς τοὺς χριστιανοὺς ποὺ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸν αἰρετικὸ Νεστόριο και ὅτι τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ἀναπαύεται εἰς αὐτούς (οὐδεμία ἰσχὺν

εἶχον οἱ καθαιρέσεις-ἀφορισμοὶ τοῦ Νεστορίου διὰ τοὺς χριστιανούς). «Ὁ μὴ λέγων τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα, ἀνάθεμα ἔστω» (Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος). Μὴ προσπαθεῖτε π. Ἐπιφάνιε νὰ δημιουργήσετε ἐντυπώσεις στηριζόμενος εἰς τὴν ἄγνοια τῶν ἀναγνωστῶν σας. Θέλετε καὶ ἡμεῖς νὰ ἐφαρμόσωμεν παρόμοιο; Λοιπὸν, συμμετέχουν αἱ ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι ὡς ὀργανικὰ μέλη εἰς τὸ παγκόσμιον Συμβούλιον ἐκκλησιῶν, τί ἄλλο εἶναι παρὰ αἰρετικά; Ὁ Ἀθηναγόρας μνημονεύει εἰς Θ. Λειτουργίαν τὸν αἰρετικὸν πάπα, διὰ τὸ νὰ μὴν ἔγινε καὶ Οὐνιτικὴ ἡ ἐκκλησία; Ὀλίγος ἵπποτισμὸς δὲν βλάπτει ... μονομαχοῦμεν διὰ ξίφους, μὴ χρησιμοποιεῖτε πυροβόλον...

Θανασίμους-ψυχοβλαβεῖς οἰκονομίας οὐδέποτε θὰ ἀνεχθῶμεν. Πάντες ἔχομεν καθῆκον νὰ φρουροῦμε καὶ νὰ φυλάττομε τὸ «Μυστικὸ Σῶμα» τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ ἐπέφερε ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Νέου ἡμερολογίου καὶ συνεχίζει ὁ Οἰκουμενισμὸς. Λέγω πάντες, ἐννοῶ τοὺς ἐν ἀγαθῇ συνειδήδει ἀγωνιζομένους διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν Νεοημερολογίτας καὶ Παλαιοημερολογίτας ἀνεξαρτήτως τοῦ βαθμοῦ συνεπειᾶς αὐτῶν καὶ πράξεων πρὸς τὴν ἀπαιτούμενη ἀκρίβεια. Οἱ ἀνθρώπινες ὁμως ἀδυναμίαι πολλές καὶ οἱ ἐκ δεξιῶν «κίνδυνοι» πολλοί. Μόνον ὅσοι ἔχουν κακὴ πρόθεσιν καὶ τὴν ραθυμίαν τοῦ «πονηροῦ δούλου» τοῦ Εὐαγγελίου, δυνάμει εὐρίσκονται ἐκτὸς ἐκκλησίας. Τὰς εἰδικὰς περιπτώσεις διὰ κληρικούς ἢ λαϊκούς τίς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι τυγχάνουν «ἡμέτεροι» ἢ «ἀντίπαλοι»; Αὐτὸ εἶναι ἔργον μόνον τοῦ Θεοῦ. Δι' ἡμᾶς οἱ ἀνωτέρω ἀγωνισταὶ ἀναπληροῦν τὰ «ὑστερήματα τοῦ Χριστοῦ», ὁ ἀγ. Χρυσόστομος διὰ τὸ καθῆκον πάντων εἰς τὸ πλανηθέντα ἀδελφὸν γράφει: «Ἡ ἐκκλησία ἀπώλεσεν ἀδελφὸν καὶ ὁ διάβολος κατέχει αὐτὸν μετὰ τὴν αἵρεσιν. Βλέπεις τὸν κλέπτην διάβολον καὶ κλαπέντα ἀδελφόν, ἀναψαλύχον διδασκαλίαν καὶ παντοῦ μετὰ πόνον τὸν ἀναζητῶ καὶ ἐσὺ σιωπᾶς καὶ οὐ καταγγέλλεις; Ἡ ἐκκλησία σὲ κατατάσσει μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς καὶ σὲ θεωρεῖ καταστροφέα». Δι' αὐτοὺς ποὺ προξενοῦν τὰ σκάνδαλα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁ Κύριος ἐξεφώνησε εἰδικὸν οὐαί... Εἰς τὴν μέλλουσα κρίση ἀνάλογα μετὰ τὴν γνώσιν καὶ τίς συνθῆκες θὰ κρίνη τὸν καθένα. «Δὲν θὰ ζητηθοῦν ὅλα ἀπ' ὅλους, ὅπως καὶ δὲν θὰ συγχωρεθοῦν τὰ πάντα εἰς ὅλους» (Ἰωαν. Χρυσ.).

Π.Επιφάνιε δέχεσθε ὅτι ὁ πιστὸς ἔχει δικαίωμα καὶ πρὸ Συνόδου νὰ διακόψῃ τὴν «κοινωνίαν» μὲ τὸν αἰρετικὸ ἐπίσκοπό του. Ἐν συνεχείᾳ αὐτὸ τὸ χαρακτηρίζετε «ἐπανάσταση». Οὐδὲν ἄλλω, λοιπὸν σὰς συκοφαντῶ ὅταν γράφω ὅτι ἀρνεῖσθε τὸ δικαίωμα τῆς ἀντιδράσεως εἰς τὴν «ὀρθόδοξον συνείδησιν». Μοῦ λέτε νὰ ἴδω τὸν ἑαυτὸ μου εἰς τὸ «πορτραῖτο» (δηλ. διδαχῆς) τοῦ ἱεροῦ Θεοφυλάκτου ... Ἐγὼ ἐκεῖ βλέπω μόνον ἐσᾶς...! Προσπαθήσατε καὶ παρερμηνεύετε τὰ γραφόμενά του, ἐγὼ κατασπάζομαι τὶς διδαχῆς του, ἀφοῦ τονίζει ὅτι εἰς τὰ θέματα πίστεως οὐδεμία συγκατάβασι δέχεται. Λέγει διὰ τὴν προσθήκη φιλιόκβε ποὺ ἔκαναν οἱ Λατῖνοι εἰς τὸ «πιστεύω» ὅτι ὁ συγχωρῶν ἀσυγχώρητος. Ἄρα π.Επιφάνιε ἐάν μόνον τὸ φιλιόκβε ὅποιος ἐδέχετο ἦτο ἀσυγχώρητος, ποίας συγνώμης θὰ τύχουν ὅσοι οἰκουμενισταὶ θεωροῦν τὸν πάπα μὲ ἀποστολικὴν διαδοχὴν καὶ μυστήρια ἔγκυρα;

Π.Επιφάνιε σὰς ἐρώτησε τότε ὁ ἀγιορείτης μοναχὸς, ἂν ἀμαρτάνει ἢ ὄχι μνημονεύοντας τὸν αἰρετικὸ πατριάρχη, ἔστω δυνάμει τοιοῦτου... καὶ ἐσεῖς ἐπιμόνως δὲν ἀπαντᾶτε ὑπερασπιζόμενος καὶ δικαιολογῶντας τὰ ἀδικαιολόγητα. Τὸ ἔτος 1276 ὅταν ἀπαιτοῦσε ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος καὶ ὁ πατριάρχης Βέκκος οἱ Ἀγιορεῖτες νὰ μνημονεύσουν τὸν πάπα, ἀρνήθηκαν καὶ ἐμαρτύρησαν λέγοντες ὅτι τοῦτο εἶναι ἡ ζημιωδεστέρα οἰκονομία καὶ δὲν γίνεται νὰ μνημονεύσουν. Ἡ δὲ Θεοτόκος ἐμφανισθεῖσα τότε, ὠνόμασε τοὺς λατινόφρονας: «Ἐχθροὺς τοῦ Υἱοῦ Μου καὶ ἐμοῦ».

Ὁ π.Επιφάνιος γράφει ὅτι οἱ ζηλωτὲς εἶναι σχισματικοί, ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἡ Σκύλλα καὶ ὁ ζηλωτισμὸς ἡ Χάρυβδις. Παραλληλίζει ἔτσι τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ μὲ τοὺς τιμίους ἀγωνιστὰς τῶν ἱερῶν παραδόσεων. Ὅποια ἐμπάθεια καὶ μεροληψία...!

Τὸ πειροδικὸ «Ἀγιορείτης» εἶναι ζηλωτικὸν φυλλάδιον καὶ ὁ π.Επιφάνιος δὲν ἀνέχεται νὰ τὸν ἐλέγξῃ ἕνας «σχισματικός». Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἡ ἀλήθεια, σημασία ἔχει νὰ ταπεινωθοῦν οἱ Παλαιοημερολογῖτες καὶ ἂν γράψῃ καὶ μερικὰ ψέμματα δὲν χάθηκε ὁ κόσμος! Προέχει νὰ καλυφθοῦν οἱ προδοσίαι τῶν νεοημερολογιτῶν καὶ νὰ μένῃ τὸ ποίμνιον «ἐντὸς τῶν τειχῶν».

Ποῖοι εἶναι σχισματικοί, οἱ Παλαιοημερολογῖτες ἢ οἱ Νεοημερολογῖτες, ἔγραψα εἰς τὴν μελέτη: «Κανονικὴ θεώρησις τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος», Ἀθήνα 1976. Ἡ ἔφημερίς «Ὄρθόδοξος Τύπος» δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ

δημοσιεύση, σὲ καιρὸ μάλιστα πού ἐνεργοῦσε σχετικὸ διάλογο. Ἐκ τῶν ὑστέρων ἔγραψε ὅτι ἡ μελέτη αὐτῆ «ἴσως εἶναι ἡ ἀξιολογωτέρα ἐξ ὅσων ἐγράφησαν ἀπ' τοὺς Γ.Ο.Χ.». Ἄς δημοσιεύση λοιπὸν καὶ ἄς σχολιάσῃ ὁ π.Ἐπιφάνιος καὶ θὰ ἀπαντήσωμεν.

Ὅλοι οἱ Γ.Ο.Χ. ἀγωνίζονται καὶ εἶναι μακρὰν τῆς αἰρέσεως καὶ τῆς καινοτομίας τῶν νεοημερολογιτῶν.

Οὔτε νὰ πιστέψῃ ὁ π.Ἐπιφάνιος ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ ἐνότης τῶν νεοημερολογιτῶν ἀποτελεῖ καρπὸν Ἁγ.Πνεύματος. Κάθε ἄλλο! Ἄς λείψῃ ὁ χωροφύλακας καὶ ὁ μισθὸς καὶ τότε θὰ ἰδῆ νὰ γίνωνται ὄχι 5 ἀλλὰ 55 οἱ παρατάξεις τῶν ἐπισκόπων του.

Τὶς συμπροσευχὲς μὲ αἰρετικούς ὁ π.Ἐπιφάνιος ἀποκαλεῖ «Κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις»!!! Οἱ ἅγιοι λέγουν γιὰ μολυσμὸ ἀπὸ τὸ μνημόσυνο τῶν κακοδόξων, ὁ π.Ἐπιφάνιος γράφει: «Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μολυνθῶμεν μνημονεύοντες τοῦ Πατριάρχου... (ἐφ' ὅσον ἀκόμη δὲν κατεδικάσθη) «Δύο ἄκρα» σελ.191. Ὁ ἀγ.Χρυσόστομος ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ ὀνομάζει ὄχι μόνον τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς **κοινωνοῦντας** μ' αὐτούς. «Τὸ νὰ μὴ ἐναντιώνονται οἱ πιστοὶ εἰς τὰ κακόδοξα ἦθη καὶ λόγια εἶναι προδοσία σαφῆς καὶ παράλυσις τῶν ἱερῶν κανόνων»(Ἁγ.Γρηγ.Θεολόγος).

Κατηγορεῖ ὁ π.Ἐπιφάνιος τοὺς Γ.Ο.Χ. αἰρετικούς, καὶ ὁ ἴδιος ὅπως πλείστοι κληρικοὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου τυγχάνουν τῆς αὐτῆς αἰρέσεως καὶ βλασφημίας, ἐφ' ὅσον ἀρνεῖται τὴν ἱερωσύνη καὶ μυστήρια εἰς Γ.Ο.Χ. καὶ τὸ ...φοβερώτερον οἱ συλλειτουργοὶ τοῦ πατριάρχου-ἐπίσκοποι, θεωροῦν ἔγκυρα τὰ μυστήρια τῶν αἰρετικῶν παπικῶν! Καταφεύγει εἰς τὸ σοφιστικὸν ἐπιχείρημα: «Ἄν οἱ νεοημ/τες ἔχουν μυστήρια, ὅποιος φεύγει ἐξ αὐτῶν, γίνεται σχισματικός». Ἀπαντῶ: Τοῦτο εἶναι ἀπατηλὸν καὶ πονηρόν! Εἶναι δυνατόν ἐπίσκοπος νὰ ἔχη χάριν, ἀλλὰ δυνάμει νὰναι σχισματικός ἢ αἰρετικός. Ὁ πιστὸς πού κοινωνεῖ τὰ ἀγ.Μυστήρια ἀπ' αὐτόν, λαμβάνει μὲν Χριστόν, ἀλλὰ πρὸς κατάκρισιν καὶ ὄχι πρὸς ἀγιασμόν, ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς ἀναξίως κοινωνοῦντας. Κάθε πιστὸς πρέπει νὰ μὴ κοινωνῆ μὲ ποιμένας πού μνημονεύουν κακοδόξους, οἱ ὁποῖοι συχνὰ καταδιώκουν αὐτούς πού διακόπτουν τὴν κοινωνία μετ' αὐτῶν. Βλέπετε τὰ παραδείγματα I.M.Ἐσφιγμένου καὶ I.M. Ἀγ. Πάντων Σπετσῶν.

Εἰς ἐρώτησιν «πότε ἐορτάζει ὁ οὐρανὸς μὲ τὸ παλαιὸ ἢ μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιον» ὁ π.Ἐπιφάνιος ἀπαντᾷ: [Ὅταν τὰ «κάτω» ἐορτάζουν τότε καὶ

τὰ «ἄνω συνεορτάζει» μετ' αὐτῶν. Ὁ οὐρανὸς εἶναι ὑπεράνω χρόνου καὶ χώρου...]. Ἀπάντησις: Ἡ ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἀντίθετον γνώμη ἀπ' αὐτῆ τοῦ π. Ἐπιφανίου, εἰς εἰσήγησί της ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἀναρωτιέται διὰ τὴν διαφωνία ...ἄλλοι πιστοὶ ἐορτάζουν καὶ ἄλλοι νηστεύουν, τίς ἐορτάζει ἡμεῖς ἢ ἡ Ἐκκλησία; Ἡ ἀπάντησις ἡμεῖς, αἶρει τὴν ἱερότητα τῶν Ἑορτῶν. Ἡ ἀπάντησις Ἐκκλησία, ἀπαιτεῖ ἓνα ἐορτασμὸ διότι μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Δὲν εἶναι δυνατόν, γράφει, νὰ ἔχη ἱερότητα ἡ ἐορτὴ ὅταν καταλύονται καὶ ποδοπατοῦνται παραδόσεις ἱερῆς καὶ ἱεροὶ κανόνες, διότι ἔτσι ἠθέλησε μία τοπικὴ ἐκκλησία ἢ ἔστω ὅλες οἱ Ὁρθ. ἐκκλησίαι πλην μιᾶς. Διότι ὀλίγοι πιστοὶ

ποῦ διαφωνοῦν μὲ τὴν ἀνωτέρω ἀνεορτον ἐορτὴ τῶν καινοτόμων παραμένοντες εἰς τίς διδασχάς τῶν Ἁγίων, αὐτοὶ θὰ ἀποτελοῦν τὴν ἀληθεύουσα πλειοψηφία καὶ μετ' αὐτῶν θὰ εἶναι ἡ ἱερότης τῆς ἐορτῆς. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μόνον μετ' αὐτῶν συνεορτάζει εὐαρέστως ὁ οὐρανός!!!

Αὕτη εἶναι ἡ θεολογικὴ ἔννοια τῆς συνεορτῆς τῶν ἄνω καὶ κάτω. Συμβαίνει ὅ,τι εἶπε ὁ ἀγ. Χρυσ. διὰ τοὺς ἀναξίους ἱερεῖς: «Ὁ Θεὸς οὐ πάντας χειροτονεῖ, ἀλλὰ διὰ πάντων ἐνεργεῖ». **Αὐτονόητον εἶναι ὅτι ἔχουν εὐθύνη οἱ πιστοὶ ποῦ ἀκολουθοῦν τὸ νέο ἡμερολόγιο.** Διὰ τοῦ ἐορτολογίου ρυθμίζονται αἱ Ἑορταὶ καὶ λατρευτικαὶ ἐκδηλώσεις τῶν πιστῶν, διὰ δὲ τοῦ ἡμερολογίου ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἐπιτέλεσις των. Ὅταν ἔχομε δύο ἡμερολόγια (παλιὸ καὶ νέο) καταστρέφεται ἡ ἀνωτέρω ρύθμισις, ὅπως εἰς τὸ στρατὸ θὰ ἐγένετο, ἐὰν εἰς ἓνα στράτευμα διέτασσον δύο ἀρχηγοί. Ὅταν δὲν ὑπάρχει τὸ ἐκ συμφώνου καὶ μάλιστα κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς, τότε τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς Μιᾶς, Ἁγίας Ἐκκλησίας καταστρέφονται καὶ ὑπάρχει ἀκαταστασία καὶ ἀταξία ποῦ δὲν εἶναι εὐάρεστο εἰς Θεόν.

Σκοπὸς τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου τὸ 1924 ἦτο ἡ πρόφασις ἀστρονομικῆς ἀκρίβειας, εἰς τὴν πραγματικότητά ἠθελαν νὰ ἐνωθοῦν μὲ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως τοὺς ὁποίους τὸ 1920 τὸ Οἶκουμ. Πατριαρχεῖο ὠνόμασε «συγκληρονόμους τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ»! καὶ τὸ 1922 ἀνεγνώρισε τὰς χειροτονίας τῶν αἰρετικῶν ἀγγλικανῶν.

Ἡ στρατευομένη ἐκκλησία βιώνει μυστικῶς καὶ ὡς ἓνα διαρκές παρὸν τὰ γεγονότα τῆς σωτηρίας μας (καὶ τοῦτο εἶναι ὁ λειτουργικὸς χρόνος). Ἡ γνώμη π.Ἐπιφανίου ὅτι ἡ ἐκκλησία κινεῖται ἐκτὸς χρόνου ἄρα ὅποτε θέλει ἐορτάζει, ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν 6^η Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ποὺ νομοθετεῖ «μία τάξις νὰ ἀκολουθεῖται κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην». Μὲ τὸ «εὐλογητὸς ὁ Θεός» τοῦ ἱερέως, ἡ ἐκκλησία βιώνει τὸν λειτουργικὸν χρόνον, στὸ νὰ προσέλθουν ὅμως οἱ πιστοὶ εἰς τοὺς ναοὺς καὶ νὰ λατρεύσουν τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἁγίους

χρειάζεται ὁ ἐγκόσμιος χρόνος. Ἐκτὸς (ἔξω) τῶν πυλῶν τῆς, ἡ ἐκκλησία χρησιμοποιεῖ τὸν ἐγκόσμιον χρόνον. Καὶ οἱ δύο (λειτουργικὸς καὶ ἐγκόσμιος) χρόνοι εἶναι ἀναγκαῖοι διὰ τὴν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρείαν.

Ὅταν μηδενὸς ἐκκλησιαστικοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος, ἔγινε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, ἐπειδὴ τὸ ἤθελε ὁ μασῶνος Μεταξάκης καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Παπαδόπουλος, οἱ πιστοὶ λέγουν ΟΧΙ εἰς τὴν καινοτομία ταύτην, ὅπως ἐδιδάχθησαν νὰ λέγουν καὶ εἰς ὅλους τοὺς ψευδοποιμένας. Ὁ π.Ἐπιφάνιος λέγοντας ὅτι μόνο διὰ δόγματα πίστεως ὑποχρεούμεθα νὰ διακόπτωμεν κοινωνίαν πρὸς τοὺς ποιμένας, γίνεται διδάσκαλος νέων ἀντιπαραδοσιακῶν κηρυγμάτων. Δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ λέγωμεν ὅτι κακῶς ἐγένετο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου τὸ 1924. Ἐὰν οἱ Ἅγιοι ἔμεναν μόνο εἰς λόγια διαφωνίας, δὲν θὰ εἴμεθα ἡμεῖς σήμερα Ὁρθόδοξοι.

Δὲν ἐνδιαφέρει τοὺς ἐνωτικὸς ἢ συγχώνευσις, ἀλλὰ ἡ συνύπαρξις. Λέγουν: «Ὅλοι στὸ Θεὸ πηγαίνουμε, ὁ καθένας ἀπ' τὸ δικό του δρόμο!!». Ὁ Χριστὸς γι' αὐτοὺς εἶναι ἓνας μέγας διδάσκαλος καὶ φιλόσοφος, εἶναι ἓνας δρόμος, ὄχι ὅμως ἡ ΟΔΟΣ, ἡ Ζωή! Νὰ μὴ νομίζει κανεὶς πὼς μόνο ἐν Χριστῷ σώζεται, ἀλλὰ τὰ τόσα ἑκατομύρια Μωαμεθανῶν, Βουδιστῶν, Ἑβραίων, δὲν εἶναι μακριὰ ἀπ' τὸν Θεόν. Αὕτῃ εἶναι ἡ αἵρεσις μὲ τὴν ὁποίαν παλεύουν οἱ Ὁρθόδοξοι σήμερον καὶ ὄχι γιὰ κάποια Ἑνωση μὲ τὸν πάπα ποὺ ἀκόμη φαινομενικῶς δὲν ἔγινε πλήρως. Αὐτὸ εἶναι ἄρνησις Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας του!...

Ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» (25-6-1982) γράφει: «Τὸ πατριαρχεῖο Κων/λεως περιστοιχίζεται ἀπὸ ἄτομα ποὺ εἶναι ἐντελῶς ἄγευστα ἀπ' τὴν Ὁρθοδοξία, ποὺ εἶναι ἀμφίβολο ἂν πιστεύουν καὶ σ' αὐτὸν τὸν Θεὸν ἀκόμα... ποὺ δὲν παύουν ὅμως νὰ τὸν ἐμπορεύωνται καὶ νὰ τὸν ἐμπαίζουν

σαρκαστικά. Γιατί ἂν πίστευαν, κανείς τους δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ παριστάνη τὸν κληρικὸ ἀπ' αὐτούς ...ξεπουλοῦν τὴν Ὁρθοδοξία σὲ τιμὴ εὐκαιρίας»

Οἱ ὀλίγοι πιστοὶ ποὺ θέλουν νὰ ἀντιδράσουν, ἀσυντόνιστοι καὶ μεμονωμένοι «πνίγονται» εἰς τὴν θάλασσα τῆς ἀδιαφορίας τῶν ὑπολοίπων. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ὁ εὐσεβισμὸς ἀπ τὴν ἄλλη ὁ θεολογικὸς στοχασμὸς μὲ τὴν παραπληροφόρησι καὶ κατηγορίες κατὰ τῶν ἀγωνιστῶν ζηλωτῶν τῆς πίστεως, δὲν ἀφήνουν περιθώρια ν' ἀκουστῆ ὁ ἀντιαιρετικὸς λόγος (ὁ τόσο ἀναγκαῖος καὶ σωτήριος) διὰ τὸν ἀπληροφόρητον λαὸν τοῦ Θεοῦ.

Ἀπ' τὸν μοναχισμὸ πρέπει νὰ δοθοῦν παραδείγματα ὁμολογίας. Ὀλίγες μονές γυναικεῖες τὰ τελευταῖα χρόνια ἐκ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἀπεκήρυξαν τὴν ἐκκλησίαν τῶν καὶ ἀκολουθοῦν τὸ πάτριον ἡμερολόγιον, μοναχαὶ πτωχαὶ καὶ ἀδύνατοι πρὸς κατασχύνη τῶν πλουσίων μονῶν γυναικειῶν καὶ ἀνδρικῶν ποὺ σιωποῦν σὰν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτα....

Οἱ ἱεροκήρυκες κατήργησαν τὸ ἀντιαιρετικὸ κήρυγμα μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ὁ λαὸς χρειάζεται μετάνοια. Οἱ Ἅγιοι ὅμως ἔχουν διαφορετικὴν γνώμην: «Ἀπ τὸ νὰ διδάσκομεν τὰ ἱερὰ λόγια Εὐαγγελίου καὶ ἁγίων, πολὺ ἀνώτερον καὶ σεμνότερον εἶναι νὰ διωκόμεθα καὶ νὰ φυλακίζόμεθα ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας. Οὐκ ἔστιν ἰσχυρότερον οὐδὲν τῆς εὐσεβείας, οὐδὲν μακαριώτερον τὸ πάσχειν ὑπὲρ ταύτης καὶ νὰ συνδιώκεσαι μὲ τὸν Χριστὸν ...νὰ συγκακοπαθῆς μὲ τὸν Χριστόν... πάντων οὐδὲν ὡς ἀληθῶς, οὐ μείζον, ἀλλ' οὐδ' ἴσον» (ὁσ.Μελέτιος ὁμολογητής).

«Ὁ τὴν ἀληθείαν σιγῶν, κρύπτει Χριστὸν ἐν τάφῳ, τὴν συγκατάθεσιν δηλώνοντας μὲ τὴν σιωπὴν του». Μόνον ἡ ἔμπρακτος ὁμολογία εἶναι ἰκανὴ ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς πιστοὺς καὶ ἰδίως τοὺς ρασοφόρους ἀπ' τὴν φοβερὰ εὐθύνη τῆς κοινωνίας μὲ οἰκουμενιστὰς καὶ αἰρετικούς. Διὰ τὴν σωτηρίαν μας, ἀπαιτοῦνται νὰ ἔχωμεν ὀρθότητα δογμάτων καὶ τήρησιν ἐντολῶν Εὐαγγελίου. ΑΜΗΝ, ΓΕΝΟΙΤΟ !

